

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska

SSN Halina Kiriło (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa P. S.

przeciwko Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i premie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 czerwca 2012 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 28 marca

2012 r., o nadaniu klauzuli wykonalności wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 22

marca 2012 r.

1. odrzuca zażalenie;

2. zasądza od dłużnika Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad na rzecz wierzyciela P. S. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 22 marca 2012 r. oddalił apelację Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad (dalej: GDDKiA) od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy w W. z dnia 22

października 2010 r., mocą którego zasądzono od pozwanej GDDKiA na rzecz powoda P. S. wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a ponadto zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

W dniu 28 marca 2012 r. Sąd Apelacyjny nadał klauzulę wykonalności powyższemu wyrokowi.

Postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności zostało zaskarżone zażaleniem dłużnika. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucono rażące naruszenia art. 1060 k.p.c., polegające na nadaniu klauzuli wykonalności wskazanemu wyżej wyrokowi wbrew trybowi określonemu w art. 1060 k.p.c. Podnosząc ten zarzut żalący się wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości, a ponadto o wstrzymanie postępowania egzekucyjnego wszczętego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W. na podstawie wyroku Sądu Apelacyjnego opatrzonego klauzulą wykonalności, do czasu rozpoznania niniejszego zażalenia.

W uzasadnieniu zażalenia podniesiono, iż zgodnie z art. 1060 § 1 k.p.c., jeżeli dłużnikiem jest Skarb Państwa, to wierzyciel – wskazując tytuł egzekucyjny – wzywa do spełnienia świadczenia bezpośrednio państwową jednostkę organizacyjną, z której działalnością wiąże się to świadczenie; jednostka ta jest obowiązana spełnić niezwłocznie świadczenie stwierdzone tytułem egzekucyjnym. W myśl art. 1060 § 2 k.p.c., dopiero jeżeli tytuł egzekucyjny, obejmujący należność pieniężną, nie zostanie wykonany w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia wezwania, o którym mowa w § 1, wierzyciel może wystąpić do sądu o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności w celu przeprowadzenia egzekucji z rachunku bankowego właściwej państwowej jednostki organizacyjnej dłużnika. Jak wywodzi żalący się, mimo, że w postępowaniu przed sądem w sprawie dotyczącej stosunku pracy stroną procesową jest państwowa jednostka organizacyjna, to dłużnikiem w zakresie należności wynikającej z prawomocnego wyroku sądu nie jest już ta jednostka, ale Skarb Państwa, w imieniu którego jednostka ta działa w obrocie prawnym. Jak dalej podkreślono, GDDKiA jako jednostka organizacyjna nie posiada żadnego majątku, z którego egzekucja mogłaby być prowadzona. Majątek bowiem, którym rozporządza GDDKiA, jest majątkiem Skarbu Państwa, a wszystkie

działania, które GDDKiA wykonuje w obrocie prawnym, są wykonywane w imieniu Skarbu Państwa. Konkludując żalący się stwierdził, iż Sąd Apelacyjny nie mógł nadać swemu wyrokowi z dnia 22 marca 2012 r. klauzuli wykonalności przed wykonaniem przez wierzyciela działań określonych w art. 1060 k.p.c.

W odpowiedzi na zażalenie dłużnika, wierzyciel wniósł o oddalenie zażalenia i utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia oraz o zasądzenie od pozwanego (dłużnika) na rzecz powoda (wierzyciela) kosztów postępowania wszczętego zażaleniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega odrzuceniu.

Kodeks postępowania cywilnego ustanawia jednolity system zaskarżania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych, opierający się na zasadzie dwuinstancyjności. Przeciwno prawomocnym orzeczeniom sądów drugiej instancji może być nadto skierowana do Sądu Najwyższego skarga kasacyjna (art. 398¹ § 1 k.p.c.), albo zażalenie (art. 394¹ § 1 i § 2 k.p.c.), które to środki zaskarżenia mają nadzwyczajny charakter. Dopuszczalność poszczególnych środków odwoławczych lub innych środków zaskarżenia jest zatem wyczerpująco uregulowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego. Ich wniesienie jest możliwe tylko wówczas, gdy akt ten dopuszcza oznaczony środek odwoławczy lub inny środek zaskarżenia.

Kwestię dopuszczalności wnoszenia do Sądu Najwyższego zażaleń normuje art. 394¹ k.p.c. Instytucja zażalenia do Sądu Najwyższego podlega odrębnej od art. 394 k.p.c. regulacji, ograniczającej ją do wypadków wymienionych w tymże przepisie. Powołany przepis wykładany jest więc restrykcyjnie w judykaturze (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2007 r., IV CZ 28/07, OSNC 2008 nr 2, poz. 29; z dnia 14 grudnia 2007 r., III CZ 61/07, Biul. SN 2008 nr 4, poz. 12; z dnia 15 lipca 2008 r., III UZ 3/08, LEX nr 497695; z dnia 7 października 2009 r., III UZ 3/09, LEX nr 560877 i z dnia 20 stycznia 2010 r., II PZ 29/09, LEX nr 577837). Zauważa się, że treść art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c. nie pozostawia wątpliwości, że wyliczenie postanowień, na które przysługuje zażalenie do Sądu

Najwyższego, jest wyczerpujące (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2011r., II PZ 8/11, LEX nr 1119589).

W tym też kontekście należy analizować dopuszczalność zażalenia do Sądu Najwyższego na postanowienie sądu drugiej instancji o nadaniu wyrokowi tego sądu klauzuli wykonalności.

Warto podkreślić że postępowanie o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności należy do postępowania egzekucyjnego, a nie do postępowania rozpoznawczego. Zaskarżalność orzeczeń w tych postępowaniach nie jest tożsama. Zgodnie z art. 767⁴ § 1 k.p.c. zażalenie na postanowienie sądu wydane w postępowaniu egzekucyjnym przysługuje w wypadkach wskazanych w ustawie. Przepis art. 795 § 1 k.p.c. dopuszcza zaś zaskarżenie w drodze zażalenia postanowienia sądu w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności, jednak regulacja ta odnosi się tylko do postanowień sądu pierwszej instancji. Natomiast na postanowienia sądu drugiej instancji co do nadania klauzuli wykonalności zażalenie nie przysługuje.

W świetle art. 394¹ § 1 i 2 oraz art. 767⁴ § 1 i art. 795 § 1 k.p.c. zażalenie na przedmiotowe postanowienie Sądu Apelacyjnego, jako niedopuszczalne, podlega odrzuceniu z mocy art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. O kosztach postępowania zażaleniowego rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 398²¹ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.